

1

Oktober 1943

Adrie trok met zijn verkleumde vingers de kraag van zijn jas omhoog. Hij hui-verde terwijl hij opzij keek naar Dirk die naast hem in het vochtige gras lag. Door de mistflarden heen, die vanuit de sloten opstegen en zich over de wei-landen verspreidden, kon hij nog net zijn silhouet onderscheiden. Ze lagen in het weiland aan de rand van een sloot, verscholen achter een dikke rietkraag die hen scheidde van de spoorlijn die voor hen lag. Vóór hen wisten ze Jelle en Frans die zo'n vijftig meter verderop bezig waren de dynamietstaaf onder de spoorrails aan te brengen.

'Het is een frisse nacht,' bromde Adrie.

Dirk trok de wollen muts verder over zijn ogen. Hij bracht zijn handen naar de mond en blies wat warmte in zijn handen. 'Ik hoop maar dat de trein geen ver-traging heeft, dan zijn we binnen het half uur weer bij de kachel,' zei hij.

Een roep klonk door de nacht. Kort. Afgebeten.

Dirk en Adrie richtten hun blikken richting de groene boogbrug die zo'n vijf-honderd meter verderop lag en een spoorverbinding vormde tussen Rotterdam en Gouda. De brug werd bewaakt door twee bemande bunkers van de Duitse Wehrmacht met Flak-afweergeschut. In deze windstille nacht klonken geluiden ver. De roep leek wel van daar te komen.

'Zouden ze Jelle en Frans gezien of gehoord hebben?' fluisterde Adrie.

'Gezien zeker niet, met deze mist,' bromde Dirk. Gespannen keek hij in de richting van waar het geroep gekomen was.

Adrie ging wat verliggen in het gras en tastte naar zijn pistool, een colt met zeven patronen die door het Rotterdamse verzet was geleverd. Hun onder-grondse groep had drie van die pistolen geleverd gekregen, in ruil voor de op-dracht om de trein van deze nacht te laten ontsporen.

De beide jonge mannen spitsten hun oren. Een hond op een boerderij begon te blaffen, reagerend op het geroep door de nacht.

De Dakota C-47 was zojuist opgestegen vanuit Libië. Het toestel was de dag daarvoor vertrokken vanaf een klein vliegveld in het midden van Argentinië en

had bijgetankt. Na deze tussenstop zette het koers richting het Europese vasteland. Het negentien meter lange militaire transportvliegtuig steeg naar grote hoogte en met zo'n 370 kilometer per uur hoopte het tegen middernacht het vliegveld in Zuid-Duitsland te bereiken voor de laatste tussenstop. De Dakota was ontdaan van alle militaire registratie, zowel op de romp als op de vleugels. Het voerde geen verlichting. Alleen het flauwe, blauwe licht van het flight display met de kunstmatige horizon, hoogte- en brandstofmeters verlichtte het gezicht van Major vlieger Otto Brunner.

Naast hem zat Hauptmann Josef Bohle. Achter hen, in het donkere laadruim met aan weerszijden zitbanken voor troepentransport, zat ineengedoken onder een wollen deken Oberleutnant 1e Klasse Kurt Krüger. De drie SS-officieren waren in burger gekleed. Niemand had een vermoeden, ook niet op de vliegvelden waar ze hadden bijgetankt, dat ze op weg waren om een geheime missie uit te gaan voeren. Ongezien vloog het vliegtuig op grote hoogte het Europese luchtruim binnen.

'Willst du eine Zigarette?' Hauptmann Bohle reikte een pakje sigaretten aan.

Kurt Krüger tastte naar het doosje en nam er een sigaret uit. 'Danke dass.'

Er werd hem een luciferdoosje toegestoken. Met zijn verkleumde vingertoppen stak hij de sigaret aan. Gespannen inhaleerde hij de rook en blies die de koude laadruimte in.

'Noch knapp fünf Stunden Flugzeit und wir sind im Süden Deutschlands,' zei Bohle, terwijl hij ook een sigaret opstak. 'Dort tanken wir ein letztes Mal auf und fliegen dann zu unserem Bestimmungsort.' Hij inhaleerde diep, blies uit en keek tevreden door het zijraampje de donkere nacht in. Ver onder zich zag hij de schittering van de maneschijn die de Middellandse Zee deed oplichten. Toen vlogen ze een wolkendek binnen en het zicht op zee verdween. Josef Bohle sloot zijn ogen.

Major Brunner zwenkte het toestel over de Middellandse Zee naar het noorden. Illegaal vloog hij even later het luchtruim boven het vasteland van Europa binnen. Speurend keek hij naar links en rechts, maar er was geen vijandelijk toestel te bekennen. Hij greep naar het pakje sigaretten van de majoor. Toen hij de sigarettenrook inhaleerde voelde hij zich ontspannen. Neuriënd koerste hij op het vaderland af.

Kurt Krüger trapte met de hiel van zijn schoen de opgerookte sigaret uit op de bodem van het laadruim. Hij wikkelde zich wat dieper in zijn deken. Een vreemde opwindung maakte zich van hem meester. Hij dacht aan zijn opdracht na een half jaar in Argentinië doorgebracht te hebben. Straks zou hij weer dicht bij zijn geboortegrond zijn. Hij was geboren op een steenworp afstand van de grens met Holland, ter hoogte van Venlo. Hij sprak dan ook zowel Nederlands als Duits. In de grensstreek hadden zijn ouders een wijnboerderij en had hij zijn

jeugd veelal tussen de wijnranken doorgebracht, waar hij meehielp met de oogst. Later was hij in Aken afgestudeerd als bouwkundig ingenieur.

Toen hij in april 1937 voor de militaire dienst werd opgeroepen en een opleiding voor sergeant der 1e klasse volgde werd hij in 1939 ingedeeld als Unteroffizier 1. Klasse bij de Wehrmacht. In Polen raakte hij gewond. Tijdens een straatgevecht stootte een Poolse korporaal met zijn bajonet langs zijn gezicht. Door een wonder miste de bajonet zijn gezicht, maar raakte een hoekje van zijn lip dat bijna afscheurde. Zijn gehavende lip was nog net aan een randje huid blijven hangen. Na een operatie in Duitsland vervolgde hij zijn studie die hij midden 1941 afrondde. Als Oberleutnant 1. Klasse werd hij bij de Abwehr, de Duitse inlichtingen- en spionagedienst, ingedeeld.

In november vertrok hij met drie SS-officieren die ontevreden waren over de Duitse oorlogsstrategie, naar Argentinië. Daar werd hij ingelijfd bij een nazi-bolwerk met de codenaam HH-88, dat zich daar in het geheim had gevestigd. In gedachten verzonken viel Kurt Krüger door het zacht schommelen van het vliegtuig in slaap.

Jelle en Frans hadden de roep ook gehoord.

Ademloos en plat op de buik liggend tussen de rails luisterden ze gespannen. Op het blaffen van een hond na bleef het stil. Ze tuurden in de richting waar de roep vandaan gekomen was, maar keken tegen een muur van mistflarden op.

‘Wat denk je?’ fluisterde Jelle.

‘Geen idee,’ fluisterde Frans terug. ‘Wij kunnen niets zien, dus zij kunnen ons ook niet zien.’

‘Zullen we doorgaan met het aanbrengen van de staaf dynamiet? Ik heb het gat bijna zover dat ze onder de rails geschoven kan worden.’

Frans wendde zijn hoofd naar de plek waar Adrie en Dirk in het gras lagen om hun rugdekking te geven. Daar leek het rustig. ‘Ja, laten we snel verdergaan. Die trein kan ook elk moment komen.’

De beide mannen begonnen de laatste stenen tussen en onder de rails weg te halen. Ze wrikten met een beitels onder een dwarsligger door om ruimte te maken, maar ze zaten zo vastgeklonken in het talud dat het werk maar langzaam vorderde.

Op station Rotterdam werd de goederentrein, beladen met brandstof, ijzererts en legervoertuigen op stoom gebracht. Soldaten klommen achter hun luchtafweergeschut om de trein tegen vijandelijke vliegtuigen te verdedigen.

Het schudden aan zijn schouder deed Kurt Krüger opschrikken. In een reactie greep hij naar zijn mauser, een compact halfautomatisch pistool dat hij in een holster onder zijn linkerarm droeg.